

Nr 28.

Ankom till riksdagens kansli den 20 april 1942 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 9 januari 1940 (nr 3) om vissa tvångsmedel vid krig eller krigsfara m. m.

Genom en den 6 mars 1942 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 103, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

L a g

angående fortsatt giltighet av lagen den 9 januari 1940 (nr 3) om vissa tvångsmedel vid krig eller krigsfara m. m.

Härigenom förordnas, att lagen den 9 januari 1940 om vissa tvångsmedel vid krig eller krigsfara m. m., vilken enligt lag den 21 mars 1941 (nr 157) gäller till och med den 30 juni 1942, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1943.

Lagen den 9 januari 1940 om vissa tvångsmedel vid krig eller krigsfara m. m. är i likhet med ett flertal andra tidsbegränsade författningar av beredskapslagstiftnings karaktär så uppbyggd, att dess huvudbestämmelser (2—6 §§) skola äga tillämpning först sedan Kungl. Maj:t förordnat därom. Samtidigt med lagens utfärdande meddelade Kungl. Maj:t genom kungörelse (nr 4) dylikt förordnande.

Genom en den 13 december 1940 utfärdad lag (nr 997) verkställdes en ändring i 2 § tvångsmedelslagen med syfte att göra densamma tillämplig jämväl vid undersökningar rörande brott mot den samtidigt utfärdade lagen om straff för sabotage.

Tvångsmedelslagen erhöll enligt lag den 21 mars 1941 (nr 157) förlängd giltighet till och med den 30 juni 1942. I samband med prolongeringen gjordes vissa ändringar i lagstiftningen, varjämte nya tillämpningsföreskrifter utfärdades (nr 158).

I propositionen anför *föredragande departementschefen statsrådet Westman*, att 1940 års tvångsmedelslag visat sig vara av stor betydelse vid bekämpandet av landsskadlig verksamhet och under rådande förhållanden icke lämpligen

kunde undvaras, samt att lagens giltighetstid därför borde förlängas, förslagsvis till och med den 30 juni 1943.

Lagrådet har lämnat det upprättade lagförslaget utan erinran.

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får alltså hemställa,

att förevarande proposition, nr 103, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 20 april 1942.

På första lagutskottets vägnar:

K. SCHLYTER.

Närvarande: se under utskottets utlåtande nr 27.
